

*Liv*et EN SANG FRA

LIVET OG KÆRLIGHEDEN

Lolland
SYNGER

Projektet er støttet af sundhedsstyrelsens Covid 19 aflastningspulje.

Det var på Frederiksberg

Husker du vor skoletid
husker det så nøje
du var i en kjole hvid
jeg i stumpetrøje
altid holdt vi fest vi to
kære det var vildt det
husker du dengang vi slog
hatten af Clotilde
hun løb efter vi løb væk
som forfulgt af fanden
skjulte bag en rosenhæk
kyssed vi hinanden
her blandt rosers herlighed
opstod vor kærlighed

Det var på Frederiksberg,
det var i Maj
jeg fik en pige kær,
og det var dig
de kære minder her,
jeg glemmer ej
det var på Frederiksberg,
det var i Maj

Husker du at næppe var
vi alene førend
straks vi leget ægtepar
Far og Mor og Børn
du var kær og sød som Mor
jeg var stolt som Faren
Dukkelise fin og stor
det var vores barn
barnelykken ak så kort
altid jeg vil prise
men nu må jeg drage bort
fra dig og dukkelise
vore minders stille sang
jeg synger end engang

Det var på Frederiksberg, det
var i Maj
jeg fik en pige kær, og det var
dig
de kære minder her, jeg
glemmer ej
det var på Frederiksberg, det
var i Maj

Axel Kjerulf | Walter Kollo

Gå med i lunden

Det er nat, og vækkeuret
tikker tik tak,
nattergalen slår det høje C.
Hvad skal man så?
Skal man i seng?
Nej, man skal gi' sit hår
en gang lak
og så si': Min ven,
hvor skal vi hen?

Gå med i lunden
så spidser vi munden
og fløjter den gamle sang om
kærlighed.
Lad skoven skælve, og
klokken slå ell've,
og månen og mælkevejen
drysse ned.

Vi er kun dig og mig,
mig og dig
til at gå i takt
og hvis du klemmer mig,
glemmer jeg,
hvad mor har sagt.
Gå med i lunden,
så spidser vi munden
og fløjter den gamle sang om
kærlighed.

Du og du og navnlig du, som
breder dig
der det er vist et kys,
du trænger til.
Det skal du få, ikke hos mig,
Nej men hos, den
pige, du vil.
Tag blot hendes hånd
og sig så så'n:

Gå med i lunden
så spidser vi munden
og fløjter den gamle sang om
kærlighed.
Lad skoven skælve, og
klokken slå ell've,
og månen og mælkevejen
drysse ned.

Vi er kun dig og mig,
mig og dig
til at gå i takt
og hvis du klemmer mig,
glemmer jeg,
hvad mor har sagt.
Gå med i lunden,
så spidser vi munden
og fløjter den gamle sang om
kærlighed.

Fra filmen »Odds 777«, 1932
Musik Kai Normann Andersen tekst
Børge og Arvid Müller

En lille pige i flade sko

Høje hæle, røde negle, læber ditto do,
er faktorer, som kan få manden til at glo.
Efterhånden er det blevet ham en fiks ide:
Sådan er en kvinde, nej, prøv engang at se
en lille pige i flade sko,
hun har kuløren, og den er go'.
Den smitter ikke af, nej, nej, den sidder fast,
den stammer nemlig ikke fra en pudderkvast.
Og hendes rødme er ikke 'rouge',
hun ta'r hver morgen den kolde douche,
hun er naturlig, det kan De tro,
den lille pige i flade sko.

Lille hue, halstørklæde, brun spadseredragt,
hun er alt for tækkelig, det har mange sagt.
Hun kan sagtens 'majes ud' med fjer og kæmpehat,
ja - men hvorfor sku' hun det? Ved De ikke, at
en lille pige i flade sko
kan gå fra Nyhavn til Vesterbro
på hele Strøget ubemærket og diskret,
hun går der nemlig ikke for at blive set.
La' kun de andre se 'dyre' ud
med store hatte og 'kalket hud',
hun går alene i fred og ro,
den lille pige i flade sko.

Verden vil bedrages og især den kloge mand,
kvinden ved det, og hun gør osse hvad hun kan.
Unge mand, hvad er det dog, du går og kigger på,
skal du ha' en kone så prøv om du kan få
en lille pige i flade sko
hun spør dig aldrig, hvor I skal bo.
Det er så ligegyldigt, hvor I slår jer ned,
når bare det I bygger på, er kærlighed.
Den stærke sminke den gør dig hed,
men hvis din lykke skal vare ved,
så ta'r du, hvis du er psykolog,
den lille pige i flade sko.

Musik: Knud Pheiffer - Tekst: Knud Pheiffer (1950)

Sig de ord du ved

Ja, jeg er gal,
men du er bare mandfolk og brutal.
Det morer dig, at jeg er skinsyg.
Din plan er vel at gør' mig sindssyg.
Du ler! Du har det bare rart.
Du glemmer vel, hvor jeg er sart.
Min ven! Hvorfor la'r du mig lide?
Ta' alting i dig, gør mig blid.

*Sig de ord du ved,
som hver gang er ny, og som ta'r mig.
Tal om kærlighed.
Jeg elsker at tro, at jeg har dig.
Glem at jeg var vred
og sig at det kun er os to.
Lad mig tro dig.*

Hvor ku' du dog ?
Nej du får aldrig mere lov!
Jo, du skal nok få lov alli'vel.
La' vores ny forsoning blive
så sød og god som første gang,
da vi to skændtes natten lang.
Hvorfor kan elskov ikke stige
fra dag til dag ustandselig ?

*Sig de ord du ved,
som hver gang er ny, og som ta'r mig.
Tal om kærlighed.
Jeg elsker at tro, at jeg har dig.
Glem at jeg var vred
og sig at det kun er os to.
Lad mig tro dig.*

To lys på et bord

To lys på et bord,
tre forløsende ord,
fire glas fyldt med ungdommens mod.
Fem slags smil til dessert
seks små kys, tre til hver
blev betalt med vort hjerteblod.

En ond parodi
på en spildt poesi
det er alt, hvad der findes i dag,
for de smil og de ord,
der blev sagt ved det bord,
har vi glemt midt i tidens jag.

Hvordan er det sket?
Har vi slet ikke set,
at de lys brændte hurtigt ned,
at tiden, der kom,
blev så håbløs og tom,
hvorfor skal det vare ved?

To lys på et bord,
tre forløsende ord,
fire glas fyldt med ungdommens mod.
Fem slags smil til dessert,
seks små kys, tre til hver
blev betalt med vort hjerteblod.

Melodi: Bjarne Hoyer 1960 - Tekst: Ida From

Lanceret ved dansk Melodi Grand Prix i 1960 af Otto Brandenburg.

Hvorfor er lykken så luneful

Når vi er glade, ler vi,
så er vort liv en leg,
men alt for ofte ser vi,
at lykken går sin vej.
Drømmen om trofast kærlighed
slutter, før selv vi ved.

Hvorfor er lykken så lunefuld,
og hvorfor er glæden så kort?
Ak, ofte er livet så meningsløst
hårdt.
Hvorfor dog stole på kærlighed
og hvorfor dog smile derved?
For smilet bli'r tårer, før solen går
ned.
Den ven, du tror holder a' dig,
måske går han fra dig.
Alt det, han gav dig dit ord på,
og svor på, er glemt.
Hvorfor er lykken så lunefuld,
og hvorfor er glæden så kort?
Og ham som du elsker, hvorfor går
han bort?

De ord, du hvisked' til mig,
gik jeg og tro' de på,
men aldrig mere vil jeg
den samme tillid få.
Alt hvad jeg har i hjertet gemt,
det har du ganske glemt.

Hvorfor er lykken så lunefuld,
og hvorfor er glæden så kort?
Ak, ofte er livet så meningsløst
hårdt.
Hvorfor dog stole på kærlighed
og hvorfor dog smile derved?
For smilet bli'r tårer, før solen går
ned.
Den ven, du tror holder a' dig,
måske går han fra dig.
Alt det, han gav dig dit ord på,
og svor på, er glemt.
Hvorfor er lykken så lunefuld,
og hvorfor er glæden så kort?
Og ham som du elsker, hvorfor går
han bort?

*Tekst: Carl Viggo Meincke / Melodi:
Karen Jønsson, 1937*

Jeg har elsket dig så længe jeg kan mindes

Ofte er det kun en ganske lille ting,
ingen lægger mærke til, der sætter det i sving,
et tilfældigt strejf af en hånd knytter hjertemes bånd.
Spø'r jeg nu mig selv, hvorfor det just blev dig,
aner jeg det ikke, og jeg husker heller ej,
hvad mit liv var værd, før du kom, nu, nu er det kun som om:

Jeg har elsket dig så længe jeg kan mindes,
og sværmet for din stemmes dybe klang.
Hvor findes en beundring som en kvindes,
der elsker en for allerførste gang?

Mit hjerte danser, så det burde bindes,
det flyver ud mod verden i en sang,
og ingen sang kan juble som en kvindes,
der elsker en for allerførste gang.

Har verden overho'det set din lige?
Det går i alt fald over min forstand,
jeg er jo kun en lille hverdagspige,
og du er jordens drabeligste mand!

Jeg vil gi' dig alt det dejligste, der findes
og gætte dine ønsker dagen lang,
ingen hænder er så ødsle som en kvindes,
der elsker en for allerførste gang.

Melodi: Kai Normann Andersen - Tekst: Mogens Dam

Sunget af Marguerite Viby ifilmen 'Mille, Marie og mig' 1937.

Den allersidste dans

Altid vil Jeg mindes
denne aften,
altid vil jeg huske denne
dans.

Tåren i dit blik, smilet
om din mund,
ja altid vil jeg mindes
denne stund

Den allersidste dans før
vi går hjem,
før solen og en ny dag
bryder frem.

Endnu er du mig nær, -
endnu er natten vor, -
og yndig er den sidste
vals, før vi går.

Et møde med din mund
før vi går hjem,
det ønsker jeg mig kun,
før vi går hjem.

En aften er forbi, nu
hvisker jeg god nat
og kysser dig på
gensyn, du! -

Jeg har aldrig følt
himlen så nær som nu.

Melodi: Kai Normann
Andersen - Tekst: Børge
Müller